

Jézus búcsúbeszédének utolsó része, valahol az utolsó vacsora és a Gecsemáné között. Itt már arról beszél, hogy hová megy Ő: az Atyához. Az ezután következő események az Ő Atyjához menetelének az állomásai. A keresztt is az? Úgy tűnik, igen: ott is igaz, amit itt mond: „nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van” (32. v.). „Egy kis idő és nem láttok engem, de ismét egy kis idő, és megláttok engem, mert én az Atyához megyek” (16,16): ez először azzal teljeseedett be, hogy Ő meghalt és feltámadt. A kereszten az Atya kezébe tette le a lelkét (Lk 23,46), majd az Atya támasztotta fel (ApCsel 2,24.32; 3,15.26; 5,30; 10,40). A második beteljesedés az Ő mennybemenetelével kezdődött: attól kezdve nem láthatjuk Őt – de ismét látni fogjuk, amikor visszajön.

Mire tanít és biztat ezzel? Nem arra, hogy ne szomorkodjunk; annak is megvan az ideje (Préd 3,4), de abban az időben is tudjuk, hogy nemcsak vége lesz, de gyümölcse is lesz. Amikor a szomorkodásnak, a próbának letelik az ideje, nem az előzőt kapjuk vissza, hanem annál többet. Jób a vagyonát kétszeresen kapta vissza. A tanítványok a feltámadott Krisztust „kapták vissza”, akin a halál többé nem uralkodik (Róm 6,9), és az Ő feltámadása a mi feltámadásunknak is a biztosítéka lett (1Kor 15,20–22). Jézust a mennybemenetelével nem „elveszítették”, hanem „megnyerték”: azzal, hogy megkapták a Szentlelket, bennük él Krisztus, ez által szorosabb kapcsolatba kerülnek vele, mint amíg testben volt velük. „Egy kevés idő és ismét megláttok engem, mert én az Atyához megyek” – ahonnan elküldte a Szentlelket.

Ami a tanítványok életében pünkösdkor jött el, az nekünk a megtérésünkkel kezdődött. Isten gyermekei vagyunk, és erről a Szentlélek tesz bizonyosságot; Ő tanít meg arra, hogy Istent Atyánknak tartsuk (Róm 8,15–16). Ő tesz képessé, hogy Jézus nevében kérjük az Atyát.

Mi kell ahhoz, hogy Jézus nevében kérjünk? Akkor beszélhetünk valaki más nevében, ha ő megbízott vele minket. Ismernünk kell az ő gondolkodását, szándékát. Jézus Krisztus nevében akkor kérhetek, ha ismerem az Ő Igéjét, az Ő akaratát. Ez egyrészt kiváltság: úgy kérhetem Istent, mintha az Ő Fia kérné – az Ő szeretett Fia, akiben gyönyörködik. Isten ugyanúgy meghallgatja, mintha maga Krisztus kérné. Másrészt feltételei vannak: ez a kiváltság csak azoké, akik megtértek, újonnan születtek. Aki még nem született újonnan, az csak egyet kérhet: hogy bocsásson meg neki Isten és fogadja be őt Jézus Krisztus.

Hogyan ismerhetem meg az Ő akaratát? „Változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megérthessétek...” (Róm 12,2). Ehhez pedig az kell, hogy „szánjátok oda testeteket Istennek... és ne igazodjatok e világhoz”. Amíg ez nem történt meg, addig csak a saját akaratunk, elképzeléseink szerint tudunk kérni, önző módon. „Kértek és nem kapjátok meg, mert rosszul kéritek...” (Jak 4,3). – Ha már újul az értelmünk, változik a gondolkodásunk, akkor tölt be minket is a Szentlélek, és fogunk tudni Jézus nevében kérni.

Mások az ilyen kérések, mint amiket a „rég” gondolkodásunkkal tudtunk kérni. Ha már megláttam, hogy mindent megkaptam Jézusban, Ővele együtt (Róm 8,32), rájövök, hogy nem tudom, mit kérjek még a magam számára. Vannak szükségeim, de Ő ezeket biztosan megadja, ha ez a javamra van. Így csak azt kérhetem, hogy mindig el tudjam fogadni az Ő akaratát, ne veszítsem el a bizalmamat, hogy Ő a javamra cselekszik. És hogy még szorosabb legyen a közösségem Vele. Zsolt 27,4.

Megújult gondolkodásra van szükség ahhoz is, hogy másokért is tudjak könyörögni, és helyesen. Aki nem tért meg, annak a megtéréséért – ha beteg, nemcsak a testi gyógyulásáért; ha igazságtalanság érte, nemcsak azért, hogy kárpótlást kapjon, hanem hogy ezek is arra késztessek, hogy keresse Istent. Aki már hívó, annak azért, hogy növekedjen: még inkább értse

Isten akaratát, vezetését, hogy hittel küzdjön az óembere ellen, a kísértésekben megálljon, a szolgálatához erőt, bölcsességet, bátorságot kapjon...

„Maga az Atya szeret titeket” – de nem azért, mert mi „megtanultunk” így imádkozni, hanem mert elhittük, hogy Jézus az Atyától jött – hogy Ő Isten Fia, és hisszük, hogy ha az Ő nevében kérünk, meghallgat, mert a saját Fia kéréseit hallgatja meg. „Nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van”, és meghallgatja Őt.

„... békességek legyen énbennem; e világban nyomorúságok lesz”. Benne vagyunk a világban, de benne vagyunk Krisztusban is. A békességet nem a világban kell keresnünk. Amit Krisztus ad: a bűnbocsánatot; a bizonyosságot, hogy örök életünk van; azt, hogy Isten mindent a javunkra cselekszik – ezt a világ nem adja.

„Bízzatok: én legyőztem a világot.” – és az Ő győzelme a miénk is: 1Jn 5,5. Ez a győzelem lesz látható, amikor a jelenlegi „kevés idő” is letelik, és Ő visszajön dicsőségben.

Jn 17,24

„Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, azok is ott legyenek velem, ahol én vagyok, hogy lássák az én dicsőségemet, amelyet nekem adtál, mert szeretnél engem már a világ kezdete előtt.”